

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Abbati Sanctæ Trinitatis de Maloleone.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20020

cat ecclesiastica libertati, dummodo sine mora & difficultate præstetur, ne provisio vacantis Ecclesiæ nimium differatur. Et potest intelligi de assensu qui præstatur pro aliqua certa persona in Episcopi eligenda. Et hoc ecclesiasticam libertatem impugnat, quoniam electionis perit iudicium si eum eligi tantum oporteat quem Rex prius duxerat approbandum. Cum igitur à te sit hujus electionis confirmatio postulanda, fraternitati tuæ per apostolica scripta præcipiendo mandamus quatenus tres ad minus Canonicos de iis qui præsen-tes interfuerunt universo ipsius electionis tractati tibi facias præsentari, & eos super electionis processu diligenter examines, adjurans illos districtè in virtute spiritus sancti sub obedientiæ debito quo nobis & tibi tenentur ut omni gratia & timore postpositis plenam & meram dicant per omnia veritatem, sub hac ipsa districtione injungens per litteras tuas Decano aliisque personis Ecclesiæ memoratæ ut singuli tibi sub testimonio litterarum suarum plenè ac districtè referant hujus electionis processum, & si per examinationes hujusmodi electionem ipsam inveneris de persona idonea canonicè celebratam, metropolitica illam auctoritate confirmes; alioquin ea penitus irritata, veritatem nobis non differas intimare. Circa personam autem electi quædam præsumptiones videntur esse notabiles, videlicet quòd cum ipse in curia Regis officium exercuerit Cancellarij, multas litteras sigillaverit de spoliationibus Clericorum, invasionibus Ecclesiarum, mutilatione membrorum, & aliis abusivis & injuriis multipliciter irrogatis, quòd etiam communicaverit illis qui propter expulsionem monachorum Cantuariensium auctoritate nostra sunt excommunicationis vinculo publicè innodati, quòdque de carnis incontinentia sit suspectus, cum filias habeat matrimonio copulatas. Quia verò præsumptiones hujusmodi validæ non videntur, cum non solum minores Clerici, verum etiam plures Episcopi sint quorundam Principum Cancellarij, quibus tamen non impingitur talis culpa, cum per alios ad hoc etiam deputatos possint hujuscemodi litteræ sigillari, nec facile posset ostendi quòd scienter communicaverit excommunicatis in casibus non concessis quòdque incontinentia ejus sit recens, maximè si parvulam prolem non habeat recentis incontinentiæ suæ testem, cum præmissam incontinentiam vel excusare conjugium vel poenitentia po-

Toni. II.

tuerit abolere, satis eas poteris pertransire, si non appareat coram te qui velit illas sufficienter opponere ac probare. Illud autem est æquanimiter tolerandum, si fortè Lincolnense Capitulum præfatum Archidiaconum sponte ad preces Regis elegit. Ne verò Ecclesiarum substantiam occasione fiharum ipsius deperire contingat, astringi poterit ad indemnitatem earum per idoneam cautionem. Datum Viterbij xi. Kal. Iulij, anno duodecimo.

EPISCOPO ET ABBATI
sancti Vedasti Atrebatensis.

Cum ad nostrum exequendum mandatum, maximè pro ecclesiastica libertate, promptos vos & paratos esse credamus, discretionem vestram rogandam duximus & monendam, per apostolica vobis scripta præcipiendo mandantes quatenus cum requisiti fueritis à venerabili fratre nostro Stephano Cantuariensi Archiepiscopo S. R. E. Cardinali, excommunicationis sententiam in Iohannem Regem Anglorum, assistentibus vobis venerabilibus fratribus nostris Londoniensi, Helieniensi, & Wigorniensis Episcopis, vel saltem duobus ex ipsis, secundum formam litterarum quas illis direximus, publicè ac solemniter proferatis. Quòd si non ambo &c. alter vestrum &c. Datum ut in alia per totum.

Epist. 57.
De excommunicatione Regis Angliæ.

Requisisti de his quæ testator pro anima sua legat in ultima voluntate, qualiter sint inter Episcopum & Ecclesias dividenda. Et quidem regulariter verum est &c. ut supra lib. xi. epist. cclxii. usque ad hæc verba, patrocinari non debet. Datum Viterbij 11. Kal. Iulij, anno duodecimo.

Epist. 58.

ABBATI SANCTÆ
Trinitatis de Malolcone.

Significasti nobis per litteras tuas quòd cum quidam maleficus ingressus Ecclesiam de Bleiseio, Dei timore posthabito, eucharistiam cum ornamentis altarium & libris ecclesiasticis extra ipsam Ecclesiam asportasset, dilectus filius Laurentius Presbyter lator præsentium Ecclesiæ tuæ regularis Canonicus, quem in præfata Ecclesia de Bleiseio institueras Capellanum, præfatum iniquitatis filium fossorio arrepto percussit; sed si ad mortem fuerit ictus hujusmodi, tu & ipse penitus ignoratis. Cum autem parochiani Ecclesiæ memoratæ viderent prædictum male-

Epist. 59.
Irregulariter esse qui alium leth. liter. percussit.
Cap. Significasti. De homicidio.

T t ij

ficum ornamenta Ecclesie asportantem, arreptis gladiis & fustibus ipsum in eodem loco protinus occiderunt. Præfatus verò Laurentius de sua salute præcogitans, evoluto anno sub titulo confessionis tibi rei ordinem revelavit. Pro quo nobis humiliter supplicasti ut cum eo misericorditer agere dignemur. Licet autem contineatur in canone quod si quatuor homines aut quinque vel plures contra unum hominem rixati fuerint, & ab iis mortuus fuerit vulneratus, quicumque illorum ei plagam imposuit homicida secundum statuta canonum judicetur, quia tamen in alio canone dicitur de Presbytero qui Diaconum equitantes percussit, & ipse cadens ex equo cervice fracta interiit, quod si non ad mortem percussus est, incaute agenti Presbytero est poenitentia indicenda, ita quod aliquanto tempore à Missarum suspensus solemnibus, denuo ad sacerdotale officium revertatur, quod si veraciter qualicumque percussione Presbyteri mortuus est Diaconus, nulla hic ratione more sacerdotis permittendus est ministrare, etiam si voluntatem non habuit occidendi, nos in præmissis casu credimus distinguendum utrum constare possit quod præfatus sacerdos non infixit percussione lethalem, de qua videlicet, si aliorum non fuissent vulnera subséquuta, percussus minimè interisset, quodque percussor voluntatem non habuit occidendi, nec ipsius studio, consilio, vel mandato processerunt alij contra illum. Et quidem si hoc ita se habet, quod forsitan ex eo posset ostendi si certa apparuisset percussio ab eodem inflicta tam modica & tam levis in ea corporis parte in qua quis leviter percuti non solet ad mortem ut peritorum judicio medicorum talis percussio assereretur non fuisse lethalis, cum de ceteris ipsi credendum sit sacerdoti, qui non accusatus vel denunciatus ab aliquo, sed per seipsum de sua salute sollicitus consilium expetit salutare, post poenitentiam ad cautelam injunctam in sacerdotali posset officio ministrare, religionis accedente favore, cum sit Canonicus regularis, & sine omni scandalo sacerdotale possit officium exercere. Quod si discerni non possit ex cujus ictu percussus interiit, in hoc dubio tamquam homicida debet ipse sacerdos, etsi forsitan homicida non sit, à sacerdotali officio abstinere, cum in hoc casu cessare sit tutius quam temerè celebrare, pro eo quod in altero nullum, in reliquo verò magnum periculum timeatur.

Vtrum autem de illis sit simile sentiendum quorum unus, sed quis omnino nescitur, homicidium perpetravit, si forsitan ad recipiendos sacros ordines præsententur, ut omnes sint pariter repellendi, cum discerni non possit qui debeant inculpabiles judicari, diligens investigator advertat, quamvis hic casus sit ab illo valde diversus. Si verò, quemadmodum perhibetur, sacerdos iste prius ab illo percussus sacrilego, mox cum cum ligone in capite percussit, quamvis vim vi repellere omnes leges & omnia jura permittant, quia tamen id debet fieri cum moderamine inculpatae tutelæ, non ad sumendam vindictam, sed ad injuriam propulsandam, non videtur idem sacerdos à poena homicidij penitus excusandus, tum ratione instrumenti cum quo ipse percussit, quod cum sit grave, non solet levem plagam inferre, tum ratione partis in qua fuit ille percussus, in qua de modico ictu quis solet lethaliter lædi, maximè cum secundum vulgare proverbium asseratur quod qui ferit primò, ferit tangendo; qui verò ferit secundò, ferit dolendo. Vnde pensatis omnibus ei creditur expedire ut cum humilitate abstineat à sacerdotali officio exequendo. Datum Viterbij Kal. Julij, pontificatus nostri anno duodecimo.

FRATRI ASTORGIO
monacho de Manso Ade Cisterciensis
Ordinis.

Blata nobis tua petito continebat quod cum adhuc in seculo moraris & medendi officium exerceres, adhibuisti cuidam monacho medicinam, verum cum te illicitis negotiis implicato & tardante regredi ad eundem, ipse cum purgatus jam esset, mandatum quod ei dederas super sua custodia vilipendens, sibi à prohibitis non cavisset, morbum pariter & mortem incurrit. Licet autem de Abbatibus tui consilio sacros ordines gradatim fueris affectus, quia tamen ex eo conscientia te remordet quod si adhibuisses exactiorem diligentiam circa eum, eventum talem forsitan evitasset, nos consule re studuisti an in susceptis debeas ordinibus ministrare. Quocirca discretionis tue per apostolica scripta mandamus quatenus si est ita, & aliud canonicum non obstat, sub timore divino ministres in ordinibus jam susceptis, pro iis & aliis excessibus expiandis monasticam regulam diligentius observando. Datum Viterbij Kal. Julij, anno duodecimo.

25. q. 8. cap.
Si quatuor.

Epist. 61.
De monacho
qui medicum
exercuit.

Cap.
104.

Cap.
104.

10. q.
1. p.
1. q.
1. p.